

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2019. január 20.
(vasárnap)**

Horváth Géza

INTÓ JEL

Énekek: 84,1; 688; 377,3; 690

Lekció: Jn 2,1-11

Alapige: Jn 2,1-2,11

Imádkozzunk!

Édesatyánk, hálás szívvel köszönjük, hogy feljöhettünk a Te házádba a gyülekezet közösségébe és elénekelhettük ezt a régi, szép zsoltárt: „Ó, seregeknek Istene, Mely kedves gyönyörúsége, A te szerelmes hajlékidnak!” Megköszönjük, Urunk, hogy nem ennek a hajléknak a gyönyörúsége, hogy mi itt vagyunk és keresünk Téged, hanem, hogy Te itt vagy közöttünk, és kerestél és keresel minket.

Köszönjük, Urunk, hogy nem is abban van a nagy ajándék, hogy mi vágyakoztuk Hozzád, hanem abban, hogy Te vágyakoztál az ember után, a bűnös után, az alázatos és a megtört szívű után. Te vágyakoztál úgy, hogy az volt a panasz az Úr Jézus Krisztusra, hogy bűnösökkel együtt eszik, és bűnösökhöz megy be szállásra, mert Te vágyakoztál utánunk, Urunk, hogy megkeress, megments, üdvözíts és megszentelj bennünket.

Köszönjük ezt a nagy ajándékot, hogy itt lehetünk a gyülekezet közösségében, hogy hallgathatjuk minden külső fenyegetettség nélkül a Te igédet. Köszönjük, hogy hirdetteted még nemcsak itt, hanem sok-sok helyen, az egész világon, mielőtt visszajönnél ítéletet tartani élők és holtak fölött. Kérünk Téged, adj nekünk most bűnbánatot a szívünkbe, Urunk, hiszen mindannyian úgy jöttünk, amint vagyunk. Nem tudunk mást mutatni, és nem is akarunk mást felmutatni Előtted, csak a mi szennyes szívünket, gondolatainkat, vágyainkat, és szeretnénk kérni Téged, hogy tisztíts meg bennünket minden hamisságtól! Kérünk Téged, Urunk, hogy jelenléteddel áldd és szenteld meg a mi alkalmunkat, hogy valóban Isten tisztelete lehessen, hogy hódolhassunk Előtted, és dicsőíthessünk Téged, mert nagy vagy Te, nagy a Te hatalmad, és a Te hatalmadat kiterjesztetted és megmutattad a mi életünkön is. Kérünk azért Téged, szentelj meg bennünket a Te igéddel; a Te igéd igazság!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét hallgassuk meg az előbb felolvasott igeszakasz három verséből, a János írása szerinti evangélium 1-2. és a 11. verséből, a következőképpen: *„És harmadnapon menyegző lőn a galileai Kánában; és ott volt a Jézus anyja; És Jézus is meghivaték az ő tanítványaival együtt a menyegzőbe (...) Ezt az első jelt a galileai Kánában tevé Jézus, és megmutatá az ő dicsőségét; és hivének benne az ő tanítványai.”*

Kedves testvérek, bizonyára ismerős az a mondás, amikor egy festményt látva többször meg szokták jegyezni: talán a keret ér valamit, ha a festmény nem is olyan túl sokat! Aztán fordítva is van, hogy a festmény ér nagyon sokat, és a keret kevésbé értékes. Isten igéje úgy, ahogy van, minden szava és minden négyzetmillimétere nagyon értékes.

Engedjétek meg, hogy a mai alkalommal mégis csak a kerettel foglalkozunk, hiszen a festmény, maga a tartalom, ami történik ebben a történetben, a János evangéliuma 2. fejezetében, bizonyára nagyon sokak előtt ismerős.

Ebben az igében, amit most felolvastam, az első két vers, meg az utolsó vers legfőképpen, megmutatja nekünk, hogy mi is történt itt, és mi annak mai üzenete számunkra, amikor Jézus elmegy egy menyegzőbe, a galileai Kánába. Valószínűleg Máriának lehetett rokona a házasulandó férfi, és ezért meghívták Máriát, Jézust és a tanítványokat is. Ebből látjuk, hogy valószínűleg jószívű házigazdák voltak ezek az emberek. Kálvin ezt írja, ennek a fejezetnek a magyarázatában: *„Jézus nem csupán megjelenésére méltatta a menyegzői lakomát, hanem első csodatételével fel is ékesítette azt.”* Milyen szép megfogalmazás, hogy nemcsak jelenlétével tisztelte meg ezt a menyegzői lakomát, hanem első csodatételével fel is ékesítette azt!

Miért volt ez olyan lényeges, és mi ebből a mai üzenet számunkra, hogy Jézust meghívják, és Ő elmegy egy menyegzőbe? Az akkori korban voltak bizonyos szabályok, amelyek a papoknak megtiltották a lakodalomban való részvételt. Bizonyára azért lehetett ez így, mert egy ilyen helyen, ahol a jókedv, a vidámság velejárója az együttlétnek, előfordulhatott, hogy a papok valami olyan dolgoknak lettek akaratlanul is a szemlélői, szemtanúi vagy fültanúi, amiket jobb lett volna, ha nem látnak, vagy nem hallanak. Ha pedig elmentek, akkor részvételükkel kifejezték azt, hogy ők azzal, ami ott történik, egyetértenek, és azt jóváhagyják.

Arra gondoltam, hogy egy külön alkalmat megérne, ha egyszer arról beszélhetnék itt a szószéken, hogy olyan összejöveteleink legyenek – most teljesen mindegy, hogy menyegző, baráti összejövetel, egy névnap vagy születésnap – ahova meg lehet hívni az Urat, ahova elmenne az Úr Jézus Krisztus, és aminek az lenne a vége majd, hogy meglátszik Isten dicsősége, és még némelyek hisznek is Benne! Hiszen ez a történet azzal fejeződik be, hogy megmutatta az Ő dicsőségét, és hittek Benne az Ő tanítványai.

Már jó néhány évvel ezelőtt történt, hogy egy lelkipásztor, aki az esküvőjére készülődött, azt mondta nekem egyszer: Géza bácsi, nagy baj van! Kérdezem: Visszalépett a menyasszony vagy mi a baj? Azt mondja: nem, nem, azért

ott nem tartunk! „Hát akkor mi a baj?” „Az, hogy még vőfélyt nem találtunk!” Lehet, hogy egy kicsit nyersen válaszoltam, de azt találtam mondani: tudjátok mit, akkor ne is keressetek! Hívjátok meg Jézust a menyegzőtökre! Nem tudom aztán, hogy hogyan történt, de valószínűnek tartom, hogy találtak végül vőfélyt.

Tehát, testvérek, lehetne erről is beszélni, hogy olyan összejöveteleink legyenek, vagy a fiataloknak mondom, hogy olyan esküvőtök legyen, ahova Jézus elmegy, ahol Jézus ott marad, és esetleg az első fél óra vagy óra után nem megy el az alkalomról! Arról is lehetne szó egyszer, hogyha valahova az Isten gyermeke elmegy, mint ahogy Jézus elment, ott hogyan tud áldás lenni a többiek számára! Tud-e ott valami olyat felmutatni, aminek ez lesz a következménye? Tud-e úgy beszélni, vigasztalni, bátorítani, erősíteni, figyelmeztetni, ha kell feddeni, hogy ez lesz az eredménye: meglátszik az Isten dicsősége, hatalma, ereje, és hisznek Benne majd többen vagy csak egy valaki is?

Amikor azt olvassuk a Szentírásban, hogy ezt az első jelt a galileai Kánában tette Jézus, akkor figyeljünk arra, hogy minek volt ez a jele! Miért mondja a Szentírás, hogy ezt az első jelt tette a galileai Kánában Jézus? Nagyon sokan arra gondolnak, és nyilván az ige is elsősorban ezt említi: ez a jel arra vonatkozott, hogy kitűnt, kiviláglott, megcsillant Isten dicsősége és hatalma. Tudniillik, az a hatalom, amely senki mást nem jellemzett, hogy teremteni tud. Hiszen itt valóban a korsók tartalmának szubsztanciája változott meg! Itt valóban átlényegülés történt, nemcsak szóban, hanem valóságosan: a víz helyett nem is akármilyen bor lett, amit megkóstolt a násznagy, és elmondta: „Mindен ember a jó bort adja fel először, és mikor megittasodtak”, akkor már úgyse tudják, hogy mit isznak, jöhet a silányabb is!

Ez a jel azonban, és ezt jegyezzük meg most először, nemcsak Isten hatalmáról beszél, hanem Jézus Krisztus küldetéséről is! Tudniillik, ennek a görög szónak, ami itt szerepel, több jelentése van, és legfőképpen nemcsak az a jelentése, hogy „ismertetőjel”, hanem az, hogy „intó jel”. Tehát, ami itt szerepel szó, hogy a „jelt” tette Kánában, ez nemcsak ismertetőjel, tudniillik az Jézusra vonatkozna, hogy megismertette azt, ki Ő: Ő az Isten Fia, ahogy a 8. versben olvastuk, az 1. fejezetben; az egyszülött Isten, vagy más fordításban az egyszülött Fiú; hogy Ő valóban „Isten lénye maga, arcának tündöklő mása.” De ha azt a jelentését vesszük ennek a szónak, hogy „intó jel”, akkor az ránk nézve jelent üzenetet, hogy nemcsak azt mutatta meg Jézus, hogy ki Ő, hanem azt is megmutatta ezzel a csodatételével és hatalmával, hogy miről akar velünk ebben az igében beszélni, valójában miért változtatta át a vizet borra! Miért töltetnek fel az üres korsók, és mi történik itt?

Először nézzük meg azt, hogy hogyan kezdődik ez a fejezet! Lehet, hogy furcsának találták sokan, hogy ezzel a mondattal kezdődik: „És harmadnapon menyegző lőn a galileai Kánában.” Mit jelent itt Jánosnál az, hogy „harmadnapon”? Mihez képest harmadik napon? Ehhez ismernünk kell azt, hogy a János evangéliuma azzal a szóval kezdődik, hogy „kezdetben”. „Kezdetben volt az Ige, és az Ige volt az Istennél, és Isten volt az Ige.” Így kezdődik Mózes 1.

könyve is: „kezdetben teremtette Isten a mennyet, az eget és a Földet”, és János pedig ugyanígy kezdi, hogy „kezdetben”.

Aztán, az 1. fejezetben olvassuk, hogy „másnap”. Azt mondja: másnap ismét ott állt János és kettő az ő tanítványai közül. Aztán történik az elhívás. A 2. fejezet pedig ezzel kezdődik, hogy „harmadnapon mennyegző lőn a galileai Kánában.” Miért olyan lényeges ez? Azért, mert visszautal a teremtésre. Az 1 Móz 1,10 ezt mondja: „És nevezé Isten a szárazat földnek; az egybegyűlt vizeket pedig tengernek nevezé. És látá Isten, hogy jó.” Aztán majd olvassuk, hogy lőn este, és lőn reggel, harmadik nap.

Tehát, a harmadik napon Isten elválasztja, egybegyűjti a vizeket, Jézus Krisztus a harmadik napon pedig – ezért kezdi János így – újjá teremti ezt a vizet. Ebből egy nagy bibliai igazság tűnik elénk rögtön, tudniillik az, hogy az ember számára egyetlen megoldás, hogyha Jézus Krisztus igéje és Szentlelke által bennünket újjá tesz, újjá teremt. Mert a teremtés megromlott a bűneset miatt; az istenkép nemcsak torzult, hanem összetört. Általában arra szoktak sokszor figyelni, hogy az istenkép torzult, de a Biblia alapján azt valljuk, hogy teljesen összetört ez az istenkép. Sokan úgy hirdetik, hogy az ember megromlott, de úgy lehet mondani, hogy totálisan romlottá lett. Tudniillik, sokan azon a véleményen vannak, hogy az emberben maradt azért valami jó, amit Isten beszámít nekünk, ami érdemünk lehetne, amivel lehet mit kezdeni. Sokan erre építenek egész rendszereket, meg vallásokat is, a Biblia azonban kijózanít bennünket, többek között már ez az ige is, hogy „harmadnapon”, mert ez azt mondja nekünk, hogy az ember számára más megoldás nincsen, hanem csak az, amit Jézus majd a következő fejezetben mond egy olyan embernek, aki hitoktató, aki ismeri a törvényt és tanítja. Azt mondja neki: „Szükség néktek újonnan születnetek.” A régi embert el kell vetni, és az új embernek pedig meg kell elevenednie! Harmadnapon mi történt még? Harmadnapon támadt fel az Úr Jézus Krisztus a halálból. Tehát, ez is arra utal, hogy a mi új életünknek az alapja, a gyökere itt van Jézus feltámadásában: „Krisztus meghalt a mi bűneinkért az írások szerint; harmadnapon pedig feltámadott a mi megigazulásunkért”.

Tehát, ez az ige először is azt hirdeti nekünk, testvérek, hogy az emberen sehogy máshogy, semmilyen más módon nem lehet segíteni, csak ha Jézus Krisztus újjá teszi! Ha új szívet ad belénk, új értelmet ad nekünk, ami egészen, annyira új lesz, hogy megváltozik az egész lényege, ahogy az előbb mondtam: szubsztanciája. Úgy, ahogy más a lényege a víznek és más a lényege a bornak. Akiben Jézus Krisztus ezt a munkáját elvégzi, az annyira új teremtés lesz, hogy rá sem lehet ismerni. Alig-alig lehet látni, hogy ki az, aki addig volt, és mivé lett!

Ez a fejezet, tehát azért kezdődik így, mert Jézus jelt ad abban, hogy a vizet újjá teremti. Ha Mózes 1. könyve a „Teremtés könyve”, akkor a János evangéliumát én úgy nevezném, hogy az „Újjáteremtés könyve”. Nikodémuson nem segített a törvény. Pál apostol a Rómaiaknak írt levelében mondja: a törvény nem segít az emberen. Arra jó, hogy felismerjük a bűneinket; hogy meglássam a nyomorúságaimat; hogy Isten oda tudja majd egyszer elém tartani: „ezért

érdemelsz ítéletet, mert ezt nem tartottad meg! Nem voltál képes e szerint járni és e szerint élni!” A törvény nagyon jó, mert odahajt, odasegít, odaösztökél bennünket Jézus Krisztushoz. Azonban, ha egy ilyen embernek, mint Nikodémus, nem volt elég a törvény ismerete, tudása, sőt még a törvény tanítása sem, hanem azt mondja Jézus, hogy „újjá kell születned”, akkor ennek az ígének legyen értelme számunkra az, hogy az emberen szabályokkal vagy rendeletekkel nem lehet segíteni!

A Biblia azt mondja: a mi életünk úgy megromlott, hogy azzal semmit nem lehet csinálni, csak egyedül az Urat kérni arra, hogy „Új szívet adj, Uram, énnekem”, mert a régi használhatatlan. Így, ahogy vagyok, használhatatlan vagyok; megromtom a környezetemet; nem tudok áldás lenni mások számára; még nagyobb gubancot csinálok magam körül; nincs más megoldás: ezt fel kell számolni!

Az újévi ígére még lehet, hogy emlékeznek sokan: „De új eget és új földet várunk az ő ígérete szerint, amelyekben igazság lakozik.” Miért mondta ezt Isten? Miért mondja, hogy ez a régi föld és régi ég, ami megmaradt a vízben, az fenn van tartva a tűznek? Azért, mert nem lehet vele mit kezdeni! Isten úgy döntött, ezzel is példát adva nekünk, hogy a régit el kell tüzelni. Nincs vele mit tenni; új eget és új földet várunk, mert ezt jelenti ki Isten. Amikor Jézus azt mondja a példában, hogy „nem varrnak új posztóból foltot a régi ruhára”, vagy „nem töltenek új bort régi tömlőbe, mert különben elszakad, meg a ruhánál még nagyobb lesz a szakadás” – ezzel pontosan arra akarja Jézus tanítani az embereket, hogy mi foltozni szeretnénk ahelyett, hogy az Efézusbeliekhez írt levél, meg a Kolossébeliekhez írt levél igéi igazak lennének: vessétek el a régi élet szerint való ó embert; újuljatok meg, és öltözzétek fel az Úr Jézus Krisztust; a testet pedig ne tápláljátok a kívánságokra!

A különféle vallások kínálják is, és az ember azt szeretné, hogy ezt meg lehessen úszni! Csakhogy a Biblia azt mondja: ezt nem lehet megúszni, hanem ahogy Pál apostol a Galáciabeliekhez írt levélben olyan szépen mondja: „Vele együtt meg vagyok feszítve, élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.” Nem lehet, hogy megtartok bizonyos törvényeket, igyekszem magamon segíteni, változtatni a természetemen vagy a tulajdonságaimon! Legfeljebb ideig-óráig fog sikerülni, de aztán ugyanolyan zsákutcába, kelepcebe jutok. Jézus Krisztus újat akar! Olyan újjá lehet az ember élete, mint amilyen újat cselekedett Kánában, ezen a menyegzőn!

Miről is van itt szó? Minek jelévé tette Jézus a kővedrek tartalmát, és minek jelévé tette ezt a csodát? A kővedrek 80-110 liter űrtartalmúak voltak, ezt szorozzuk be 6-tal! Tehát, azt látjuk, hogy ez egy igen tekintélyes mennyiség volt! A kővedrek a mózesi törvények képviselői. A mózesi törvényekben a tisztulási, tisztasági szertartások le voltak írva, hogy mihez kell a víz. Ezek elfogytak, és a megüresedett kővedrek megteltek borral; a bor pedig a Szentírásban az evangélium jelképének számít. Tehát, *a törvényt tisztelő népet Jézus megajándékozta az evangélium lelkiületével.* A törvényt tisztelő népet, amely meg akar ugyan tisztulni, de csak, ahogy a bibliai igékben benne van, a külsőt akar-

ja megtisztítani. A víz pedig a külső megtisztuláshoz kell. Még a keresztségnél is azt valljuk; a hitvallásban úgy van, hogy a keresztség a külső szertartás, tehát, a keresztség külső vize. Jézus mire akar utalni azzal, hogy nem elég a tálnak a külsejét megtisztítani, és nem elég a sírokat kívülről lemeszelni? Arra, hogy mi van belül. Ha a kővedrek tartalmát komolyan vesszük, hogy ebből a vízből bor lesz, akkor eszünkbe jut, hogy nem sok idő múlva „Jézus vette a poharat, miután vacsorált volna, ezt mondván: e pohár, amaz újszövetség, az én vérem által, ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre.”

Tehát, ez nemcsak arra jel, hogy Jézus dicsőséges; hogy Ő az Isten Fia, és Neki van hatalma teremteni; nemcsak arra intó vagy figyelmeztető jel ránk nézve, hogy „ember, az újjászületést nem úszhatod meg, ha be akarsz menni az Isten országába, vagy ha meg akarod látni az Isten országát”, hanem arra is, hogy nem elég külsőleg megtisztulni, ha a belső tisztulás elmarad! Ez pedig máshogy nem lehetséges, csak ahogy Isten igéje mondja: „Jézus Krisztus vére által”. Amikor veszi a poharat, és azt mondja: „ez az újszövetség, az én vérem által”, akkor pontosan arra utal Jézus, hogy az Ő vére megtisztítja az Ő népét.

Nagyon sokszor idézem a Jelenések könyve 7. fejezetéből azt a szép ígét, amikor ott a trón előtt állnak, és megkérdi egy a Vének közül, hogy kik ezek! „Ezek azok, akik jöttek a nagy nyomorúságból, és megmosták az ő ruháikat, és megfehérítették ruháikat a Bárány vérében.” Itt nem arról van szó, hogy eleget tettek bizonyos tisztulási szertartásoknak, megtartottak vallásos előírásokat, mert nagyon sokan ebbe fogódzkodnak: elég, ha mi vallásos előírásokat megtartunk! Azt mondja ebben az igében Jézus: ez jel arra nézve, hogy a belső tisztulás sehogy máshogy nem lehetséges, csak az Ő vére által. „Az Ő vérében van a mi váltságunk, bűneink bocsánata.” Jel arra nézve, hogy a mi világunkban, Jézus által, valami alsórendűből egy magasabb rendű válik, az óból új lesz, a testből lelki. Ha az üdvtörténetre vonatkoztatjuk, akkor meg azon van a hangsúly, hogy a testi Izráel helyett a lelki Izráel kerül a középpontba: minden ágazatból, népből, nyelvből és nemzetből, akik hisznek Ő benne. A bűnös és elveszett emberből új teremtés, a tékozló fiakból hazaérkezők lesznek, az eltévedtekből megtaláltak: egészen más, úgy, ahogy egészen más a kőkorszok tartalma.

Ezért, testvéreim, Jézus Krisztus megmutatja az Ő dicsőségét. A tanítványai eddig is hittek Neki, de most hisznek Benne, mert felragyogott előttük az, hogy mit akar Ő velünk, és mire képes Ő a mi életünkben. Az egyiptomi varázslók egy darabig tudták csinálni azt, amit Mózes tett, aztán mikor eljött az a pont, ahol teremteni kellett, akkor azt mondták: itt már nem tudunk mit csinálni, mert ide isteni hatalom kell! Sokakkal találkoztam és beszéltem, akik próbáltak úgymond megváltozni. Ígérgettek sok mindent, a feleségeiknek elsősorban, vagy éppen a feleségek a férjeknek, akik egy rossz házasságban sokat szenvedtek, akik próbálták megmenteni úgymond a gyermekeiket valamilyen traumától, és nagyon sok elhatározás, sok szép ígéret úgy maradt, mint a Bírák könyvében: nagyok voltak az elhatározások. Aztán igaz lett az ének, hogy „Sok szép ígéretem, ó hányszor megtagadtam, A nagy fogadkozást, hogy csak tiéd szívem.”

Ez az ige juttassa eszünkbe, testvérek, hogy Jézus Krisztus bele tud szólni az életünkbe és bele is akar szólni! Juttassa eszünkbe, hogy így akar bennünket egészen, lényegében átformálni és átalakítani az értéktelenből – ami hát, nem teljesen értéktelen, mert a víz nagy kincs volt akkor is! El lehet mondani, hogy a mi újjá nem született életünk is lehet kincs, mert valaki számára lehet egy megtéretlen élet is kincs. A tudomány számára egy megtéretlen tudós is feltehetően csodálatos dolgokat, de milyen más lenne, ha Jézus Krisztus azt mondaná a mi életünk felett, hogy „Ímé, mindent újjá teszek!” Ha el tudnánk mondani: „Azért ha valaki Krisztusban van; új teremtés az, a régiek elmúltak, ímé, újjá lett minden!”

Erre segítsen bennünket a mindenható Úr Jézus Krisztus, aki tegnap, ma és mindörökké ugyanaz! Megmutatja ma is az Ő hatalmát, és ma is az történhet meg, ami ott történt, hogy higgyünk Benne, kövessük Őt és hálából szenteljük oda Neki egészen az életünket!

Ámen.

Imádkozzunk!

Valóban erre kérünk Téged, Urunk, hogy szakaszd el szívünket, minden érzésünket a sok hiábavalóságtól, a csalárd világtól, mert azt látjuk, hogy egyre csalárdabb ez a világ, és egyre több hiábavalóság vesz körül bennünket. Kérünk, hogy szívünk és hitünk Benned gyökerezzen, Urunk! Adj nekünk új szívet, új életet, és kérünk, hogy az új szív és új élet hadd legyen a mi számunkra a megszenteltetés első lépése! Köszönjük, hogy megszentelsz bennünket a Te ígéreteiddel és a Te igéddel naponta, Urunk. Engedd, hogy naponta meg tudjunk tisztulni, mert szükségünk van arra, hogy megmoss bennünket.

Kérünk Téged, hogy amikor ezt az ígét is hirdetik, mindig a Te dicsőségedet magasztalják, mint ahogy mi is ezt szerettük volna: magasztalni a Te dicsőségedet, hatalmadat, erődöt, Úr Jézus Krisztus, mert olyan változást tudsz tenni, amire mi nem vagyunk képesek, amely sokkal inkább meghaladja a mi tehetségünket. Bocsásd meg, Urunk, ha valaki közülünk önerőből próbálna valamit elérni! Bocsásd meg, hogyha valaki közülünk valamilyen szabályok vagy rendeletek alapján próbálna Hozzád igazodni, és nem úgy, ahogy Te ajánlod és Te mondod nekünk: az újjáteremtés, az újjászületés által!

Megvalljuk Előtted, hogy halottak voltunk vétkeink és bűneink miatt, és úgy, ahogy a halottat nem lehet tanítani a jó útra, a mi életünkben is csődöt mondott minden olyan tanítás, ami úgy hangzik és úgy hangzott el, hogy nem volt még új szívünk és megújult értelmünk. Köszönjük, hogy miután új szívet adsz az embernek, azt már tudod tanítani a Te törvényedre, akaratedre. Az ilyen ember vágyja is azt: mit akarsz, hogy cselekedjem? Kérünk, hadd legyen nekünk igéd szívbeli öröm!

Áldd meg, kérünk, életünket, szeretteinket, közelben és távolban! Kérünk, hogy áldd meg betegeinket, Urunk, akik akár odahaza, akár kórházban vannak. Eléd hozzuk a gyászoló családokat, akik az elmúlt napokban, hetekben szomorodtak meg. Köszönjük hazament testvéreink életét, közöttünk való létüket,

INTÓ JEL

szolgálatukat. Kérünk Téged, Urunk, hogy Te adj reménységet minden gyászt hordozónak! Imádkozunk Hozzád fiataljainkért, Urunk, ezekben a napokban a vizsgázókért is. Imádkozunk Hozzád azokért, akik befejezik lassan ezt a fél-évet, adj szorgalmat a diákoknak! Kérünk Téged, hogy adj jó előmenetelt! Imádkozunk a gyülekezetünkben lévő kicsinyekért, felnőttekért, munkába menőkért. Imádkozunk Hozzád, Urunk, az otthon dolgozókért. Kérünk, hogy ebben a téli időben is őrizd és óvd meg a testi épségünket!

Kérünk Téged, hordozz bennünket, hogy elmondhassuk: „sasszárnyon hordozott, vezérelt, bajunkban védett.” Kérünk, hogy könyörülj meg rajtunk. Legyen meg a Te akaratod mindenben!

Ámen.

690. ének

Új szívet adj

✎ Vargha Tamás (1890-1968)

🎵 Balla Péter (1908-1984)

Új szí - vet adj, U - ram, én - ne - kem,
Új szí - vet adj, én is - te - nem,
A - mely csu - pán csak te - ér - ted ég,
S vé - led jár szün - te - len, Csak vé - led szün - te - len.

2. Nyájas, vidám, szelíd, jó szívet,
Mely, Jézusom, te lakhelyed,
Hol egyedül a te hangod szól,
Mely véled van tele,
Csak véled van tele.

3. Jézus, a te gyógyító kezed
Mefogta már a szívemet,
S én is tudom, büntelen leszek
Majd nálad odafenn,
A mennyben odafenn.